

Opa Bak

Tom en Mila zijn pas verhuisd.
Ze lopen door hun nieuwe buurt.
‘Ik verveel me,’ zegt Mila.
Tom schopt een steentje weg.
‘Ik ook. Het is hier saai.’
Mila kijkt rond. ‘Laten we belletje trekken.
Daar! Bij nummer tien.’
Ze hollen erheen. Tom drukt hard op de bel.
Daarna duiken ze achter een struik.
‘Spannend,’ fluistert Mila. ‘Hier hou ik van!’
Ze gluren naar het huis. Maar er gebeurt niks.
‘Jammer. Er is niemand thuis,’ zegt Tom.
Hij wil door-lopen.
‘Wacht.’ Mila houdt haar broer tegen.
‘Nu ga ik aanbellen.’
Ze loopt een stukje de tuin in. En bekijkt het huis.
Er staan weinig meubels in de kamer.
Ze ziet wel een lange stok. Met plantjes eraan.
Op de brievenbus staat: *Bert Bak*.
Mila wil nog een stap zetten.

Maar dan gaat de voordeur open.
Op de drempel verschijnt een man.
Hij heeft een woeste baard. En een snor.
En maar één pluk haar op zijn hoofd.
Mila holt snel weg. 'Kom mee, Tom!'
Hij rent haar achterna. 'Wat is er?'
'Je zag die man toch wel?'
'Nee. Er liep net iemand voorbij.
Ik zag niks,' zegt Tom. 'Hoe zag hij eruit?'
'Een soort opa,' zegt Mila.
'Maar wel een vreemde opa.'

'Hoezo dan?'

'Hij heeft veel haar. Alleen niet op zijn hoofd.
En hij heet Bak.'

'Opa Bullebak dus,' verzint Tom.

Mila lacht. 'Ja. Die naam past goed bij hem!'

'Nu wil ik hem ook zien,' zegt Tom.

Ze hollen terug. En gluren weer naar het huis.

En dan zien ze een paar benen. Die zwiepen
omhoog, voor het raam.

'Gek,' fluistert Mila.

'Heel gek,' zegt Tom.

